

Xavier Albertí, «Pròleg» sobre Marc Rosich a l'edició de *Surabaya*. Tarragona: Arola Editors, 2007.

Un escriptor exòtic, no sé si dir afectat, és el senyor Rosich. D'aquella mena d'escriptors teatrals que fan d'actors, directors, productors i de tot el que calgui, i de tots aquests sabers en queden rastres en la seva escriptura. Una escriptura que sap de la seva obligació de configurar una plasticitat musical en primer lloc, o sigui teatral, d'una teatralitat que té en la verbalització el seu primer aliat. Després vénen les estratègies: les de desplaçar subtilment la confrontació escènica per una de més intel·lectual, menys segrestada per la situació, les de crear contínues màscares d'un jo/personatge que de tant ser travessades per nombroses intertextualitats ja no sabem si tenen altra lògica que la seva pura elocució, si rere el que diuen hi ha res més que una voluntat constructiva de miratges verbals.

El de Marc Rosich és, doncs, un teatre de paraules que se situa en la millor tradició europea, la que no ha volgut trencar del tot amb el teatre tardoburgès, sinó visitar-lo amb nous paràmetres estètics i fer de la reinvençió de la tradició un dels seus trumfos.

La verbalització en el teatre esdevé traducció acústica que en altres formes literàries anomenem estil. El senyor Rosich ha triat el camí de l'especulació estilística, un camí que no sempre ha conviscut plàcidament amb el fet teatral i amb els seus crítics. Però em sembla que el senyor Rosich ja ho sap això, i ens ofereix la seva divertida tria per un cert coqueteig amb perversions i perversiments —estilístics, és clar— que l'acosten a una calculada insinuació d'amaneraments que li acabaran donant un pes específic proporcionat a la seva talla d'individu en el cada vegada més divers paisatge d'escriptors teatrals que han anat apareixent a les terres catalanes darrerament.

Aquest és un teatre que es construeix paraula a paraula, creant noves tensions entre llenguatge i semàntica, entre elocució i estil, com Flaubert, com Rubén Darío, com D'Annunzio, com Thomas Bernhard.

Aquest és un teatre que crea mecanismes tècnics propis, com l'exasperació autoparòdica sustentada en una estètica de l'excés, com l'acceleració del *tempo* intern dels personatges i de la seva traducció comportamental, i això genera —és clar— una teatralitat pròpia. Quina sort que té el senyor Rosich.

Disfrutem-la.